

în infinitul infinitului cu umbre, doar eu

Teodor Dume

norii apasă verdele din iarbă cum
rotunjimea copacilor
umbra
nu știu câtă tristețe poate fi
în firea lucrurilor însă știu că
am nevoie de liniște
puțină durere
maturitate
și crez
ce simplă pare existența
mi-ar plăcea să mă prefac
într-o respirație
și
din când în când să mă
reîntorc în mine
ca o ispită
fără promisiuni și jurăminți
unde iubirea e doar o iluzie
și nimic mai mult

la urma urmei orice suferință
e un început de viață